

... A KERTBEN OLVASGATTAK. (Lásd a 134. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LX. köt. 9. szám.

Ára negyed-évre 2 kor. Egyes szám ára 24 fil.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1901. márczius 3-án.

AZ ŐSÖK KINCSE.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

ETUSKA ugyancsak kíváncsi volt, milyen módon fog hozzá Andor, hogy bizonyítsa a fehér asszony kísértetéről azt, hogy — nincs. Mert hiszen amig nem látja, addig nem bizonyíthat ellene; ha pedig látja, no akkor már éppen nem. Ez már csak világos!

Meg is mondta ezt Andornak, amint félre vonulva beszélgettek; de Andor mosolyogva felelé:

— Tévedsz, Etuskám. Éppen amikor látni fogom, akkor bizonyítom be, hogy nincs.

— No, ez már furcsa! álmélkodott a leányka. Amit az ember lát, arról már csak bizonyos, hogy van.

— Nem mindig, Etuskám. Van káprázat is, van látásbeli csalódás. No de majd megvállik. Azt hiszem, nyomon vagyok és most már nem pusztá okvetetlenkedésből akarom tisztába hozni a dolgot. Nem tréfa az olyan halálos aggodalom, amilyen Katinát gyötri. Meg kell tőle szabadítani.

— Oh, csak sikerüljön! De legalább azt mondd meg, hogyan fogunk hozzá?

— Iparkodjál, hogy lefekvés után ébren maradj. Előbb magam járok a végére annak, amit sejdítetek. Ha valóban úgy van, amint gondolom, akkor jelt adok és kijösz, ha ugyan el nem alszol.

— Nem, nem fogok elaludni. De mi lesz a jel?

— Meglehetősen tudom a macska-nyávogást utánozni. Ez nem feltűnő ha mások is hallják. Tehát, ha az ajtótok előtt kétszer egymás után halk nyávogás hangzik,

az annak jele lesz, hogy jöhetsz. De biz' az eltarthat éjjelig is.

— Nem baj. Nem fogok elaludni.

— És, tudod: megigérted, hogy félni sem fogsz.

— Nem fogok félni! mondá Etuska vitézül. Vagy ha fogok is, nem fogok sikoltani. Az már csak elég?

Andor beírte ennyi vitézséggel az őszinte kedves leánytól s a rendes időben ki-ki nyugalomra tért.

Mély csönd uralkodott a kastélyban, ajtai be voltak csukva, álomban pihent minden lakosa. Azaz, kettő kivételével. Etuska kénytelen volt lefeküdni, nehogy Katinka előtt eláruljon valamit; de elaludni, még ha akart volna sem tudott, annyira izgatta a kíváncsiság, valjon csakugyan kifürkész-e Andor valamit? Maga Andor pedig le sem feküdt, hanem könyvet vett elő és olvasott. Szokva volt ő még szegény diák korából, hogy késő éjjelig olvasson és tanuljon, hát nem is esett terhére. Néha az ablakra tekintett.

— Nagyon jól van. Fényesen világít a hold.

Midőn már éjfél felé közeledett az idő, letette a könyvet és nesztelenül kiment a folyosóra, onnan a nagy lépcső-csarnokba. Lámpás már sehol sem égett, de azért nem volt sötétség, mert a hold bevilágított. Csak a két emeletnyi magasságba nyuló nagy lépcső-csarnokban uralkodott homály, de az sem teljes.

Andor egyenest a lépcsőnek tartott s a korláthoz érve, figyelmesen szénézett. Nem hiába. Ott volt, amit keresett. Láthatta. Bár mennyire tisztában volt is Andor magával, egy rövidke pillanatra mégis meghökkent. Mert a lépcső-csarnok hátsó,

sötét zugában ott állt a fehér asszony. Néha eltűnt egy kis időre, aztán újra megjelent. Andor pedig elmosolyodott.

— Sajnálak, kedves ős nénikém, de már tudom ki vagy, mi vagy. Jól gyantottam, mikor nappal is körül nézegettem. Ma véget ér a históriád. Én fogom megírni a fehér asszony krónikájába az utolsó fejezetet, szegény Katinkát pedig megszabadítom a halálos félelemtől.

Elment oda a hátsó zugba, ahol a fehér asszony épp ekkor tűnt el. Megvárta, hogy újra mutatkozzék, aztán próbált egyet-mást, a magas mennyezetet vizsgálgatta és elégedetten bólintott.

— Rendben vagyunk. Elő szólithatom Etuskát.

A megállapított jel hallatára Etuska óvatosan kibujt az ágyából s a sötétben úgy a hogy felöltözött. Katinka csöndesen, egyenletesen lélekzett, tehát mélyen aludt. Nem köllött tartani tőle, hogy fölrezen attól a csekélyke zajtól, melyet az ajtó kinyitása és bezárása okoz.

— Itt vagyok! sugta Etuska, kilépve a folyosóra.

Kezét nyujtotta Andornak, mint ha vezetőre szorulna, pedig nem is volt nagyon sötét. Igaz, hogy a keze reszketett s az is igaz, hogy nem tulságosan szilárd hangon kérdé:

— Fölfedeztél valamit?

— Föl bizony. Ott van a sarokban, mindjárt meglátod.

— Kit? Mit?

— A fehér asszonyt.

Nagy fogadkozása és ígérete daczára Etuska bizony bele kezdett egy kis sikoltásba; de hamar elfojtotta.

— Jaj Istenem!

— Ne félj no, hiszen én is itt vagyok. Tudod, azt ígérted, hogy vitéz leszel.

— Igen . . . persze . . . De hát . . . szükségés-é, hogy lássam?

— Hogy ne? És látnia kell Katinkának is és az egész házi népnek.

Ez alatt a korláthoz értek s Andor a sarokba mutatott.

— Nem látok semmit, szólt Etuska.

— Most nem. De csak várj egy perczig!

Még egy percz sem telt bele, már mutatkozott a sarokban eleinte halványan, aztán egyre világosabban, a fehér asszony alakja.

— Ott van. Látod? sugá Andor.

Hogy ne látta volna! Még bele is sápadt és a korláthoz kapott, hogy megfogózzék, különben össze roskadt volna, úgy reszketett. Az a kegyetlen, hitetlen Andor pedig így szólt:

— Most menjünk oda, ismerkedjél meg közelebről ős asszony-nénénkkel.

— Jaj, nem! Jaj, nem tudnék odáig menni!

— Ej, dehogy nem! Garamvály kisaszszonynak be kell váltania a szavát, te pedig ígérted, hogy bátor leszel. Különben nyugodt lehetsz, nem fenyeget semmi veszedelem. Én már voltam ott. Mindjárt meggyőződöl, hogy nagyon jámbor szerzet az a fehér asszony.

Karon fogta a leánykát s levezette a lépcsőn, aztán oda a sötét sarokba, ahol a fehér alak látszott. Etuskának eleinte nagy kedve lett volna megszökni; de Andor erősen fogta és, furcsa! . . . Minél közelebb jutottak a kisértethez, annál inkább vesztette borzalmasságát a rettenetes alak. És mire egészen közelre érhetek, Etuska nevetve mondá:

— Hiszen... hiszen ez csak a hold fénye!

— Ugy van. Láthatod, ime, elébe állunk s rajta van az árnyékunk, pontosan, amint mozgunk.

Semmi kétség sem lehetett felőle.

— Nevezetes csalódás! szólt Etuska. De hát mégis... honnan kapja ezt a női alakot?

— Nézz föl oda a tetőzetre! Látod? Ott legfölül apró ablakfélék, inkább szelelők vannak. Azokat a hajdani építő-mester csak diszül gondolta ki és vas-keretbe foglalt vastag üveg-lemezekkel zárta el. A vas keretből, régi szokás szerint, alakzatokat formázott, az egyikbe éppen egy kicsi női alakot. Amint a hold rá világít, a sugarak a nő-alaku nyíláson szűrődnek be és onnan idáig nagy lévén a távolság, a sugarak szétterjednek és megnagyítva vetik ide lenn a falra a női alakot. Hogy onnan jön a fény, meggyőződhetel.

Félre álltak és Andor a kezével a zsebbe-valójával hadonászott magasan a levegőben az ablakocska irányában. Minden mozdulatának az árnyéka pontosan előtűnt a »fehér asszony« alakján.

— Világos! Nagyon egyszerű! szólt Etuska. És ettől félték! Csak azt csodálom, hogy mégis oly ritkán látták és hogy senki sem jött a nyitjára.

— Értem én azt, Etuskám. Először is este, amíg járnak-kelnek benne, a lépcsőcsarnok ki van világítva. Már pedig a lámpás világában eltűnik a hold halovány fénye. De meg járhatnak ám itt sötétben is, még sem látják ezt a furcsa alakot, mert ez csak akkor tűnik elő, ha a hold az égnek egy bizonyos pontján van. A hold azonban minden nap más-más helyzetben van a föld-

höz és csak ritkán jut éppen arra a pontra, ahonnan azon az ablakocska át beküldheti a fényét. Csak mostanhoz egy esztendőre kerül újra oda és ha akkor felhős idő jár, nem lesz fehér asszony.

— Igen... mint épp most is ni!... hogy felhő suhant el a hold előtt.

— Ugy van. Bizonyosan fordult meg itt nálamnál okosabb ember elég, de a lépcsőn mindig lámpással járt, tehát nem látott semmit. Sötétben csak a cselédség jár itt néha és ha valamelyik látta a fehér alakot, no, az meg is ijedt és elfutott, nem hogy firkészgetett volna. Mert hát hisznek a babonás mesékben, pedig a babona mindjárt szétfoszlik, mihelyt közelről nézünk a szemébe.

Etuska majd nem bámuló tisztelettel, de egyszersmind igaz szeretettel nézett Andorra.

— Milyen jó, hogy annyit tudsz és olyan bátor vagy! mondá.

— No bizony, de nagy dolog! felelé Andor nevetve. Szép volna, ha ennyi sem telnék ki attól, aki jó diák hírében állt.

— És majd fölvilágosítjuk Katinkát is, hogy ne féljen többé.

— Természetesen. Hisz tulajdonképen azért siettem a kutatással. Csak valamiképp rábirhassuk holnap éjjel, hogy ide jöjjön velünk.

Nem volt rá szükség, hogy másnapig várjanak. Amint fölérték az emeletre, Katinka toppant elébök.

— Etuska, mit kóborolsz te éjnek idején? kérdé keményen.

— Fontos dolgot végeztünk, még pedig a te érdekedben, felelé Etuska. Andor tiszta hozta a fehér asszony babonáját. Nézd, ott a fehér asszony... ugy-e, azt láttad?

Katinka oda tekintett és megrettenve lépett hátra, kezével takarva el a szemeit.

— Oh jaj! Már ismét! sohajtá.

— Soha se félj tőle! szólt Etuska. Inkább jöjj, nézd meg közlől. Én már voltam ott.

Kézen fogta Katinkát, aki eleinte huzódzott, de más részt röstelkedett. Ne legyen annyi bátorsága, mint Etuskának? Mennie kell, ha belehal is.

No persze hogy nem halt bele. Midőn leértek, Andor neki is megmagyarázta és bebizonyította, hogy ártatlan holdvilág, csalóka káprázat az egész.

— Olvastam a lévéltárban a fehér asszony krónikáját és azt is, hogy te attól félsz, hogy közel a halálad. Azért eltökéltem, hogy megszabadítalak ettől a nagy lelki tehertől és egyszer mindenkorra véget vetek ennek az oktalan babonának, mert nem való az már manapság mívelt emberek házába. No, ugy-e igazam volt, hogy mese az a fehér asszony kísértet?

Katinka hüledezve, röstelkedve állt ott. De Andor és Etuska ugyancsak tévedtek, ha azt hitték, hogy Katinka köszönettel és halás elismeréssel fog felelni. A kevély és

daczos leány gondolatai egészen más irányban jártak. Egyszerre csak nagy haraggal fordult Andor felé és indulatosan mondá:

— Hogy merted kém módjára fürkészgetni az ősi hagyomány titkát? Csufflítotted, nevetségessé titted a házunkat, a hirneves őseinket. Mert persze hire fog

futni, mit derítettél ki és akkor az egész környék nevetni fog a családunk százados hagyományán. A fehér asszony hozzá tartozott a garamvári kastély történetéhez, tekintélyéhez... Én inkább meghaltam volna, hogysen mint ostobákat csufolságnak vessem oda mind azokat, akik az ősi hagyományt hitték és tisztelték. Most már annak is vége! És te még a kezére jártál, Etuska! Oh! Ti nem vagytok jeles őseinknek igazi unokái... nem vagytok méltók a Garam-

váry névre... ne is szóljatok többé hozzám!

És gyors lépésekkel távozott.

Etuska álmélkodva nézett a testvére után. De hát még Andor! Ez szinte hinni sem akarta, amit látott és hallott, annyira meglepte ez a váratlan fordulat. Arra igazán nem volt elkészülve, hogy ennyi és

KAPOTT JÓ KÖVÉR EGERET.

(Lásd a 138. lapon.)

ilyen köszönet lesz benne, ha véget vet az oktalan babonának és megszüaditja Katinkát halálos aggodásától.

— No már ezt csakugyan nem értem, szólalt meg végre Etuska.

Andor a vállát vonogatta. Hamar fölcsodott meglepődéséből és rendbe szedte a gondolatait.

— Hát biz' ebbe bele buktunk, Etuskám. A helyett, hogy megbékítettem volna, még inkább magamra haragítottam. Rosszul eszeltem ki a dolgot.

— Dehogyan rosszul! Nem te eszelted ki rosszul, hanem Katinka csökönyösködik. Édes testvér-néném, szeretem is nagyon, de ezt szemébe is megmondom.

— Mind hiába, Etuskám. Ott hibáztam el a dolgot, hogy nem gondoltam meg, mennyire ragaszkodik Katinka az ő regényes ábrándjához, milyen büszke mindenre, ami régi. Tetszett neki, hogy nekünk itt saját külön kisértetünk van a kastélyban, amivel nem sok emberfia dicsekedhetik. Most vége ennek a bolondos dicsőségnek s én vagyok az oka. És talán még nagyobb hiba, hogy megszegyenittem, mert rábizonyult, hogy hiábavaló mesét tudott elhinni és retteget tőle. No, már megesett. Többé nem kezdek semmibe, hogy megbékítsem. Sajnálom, de nem tehetek róla.

Andor meglehetősen eltalálta az igazat és ettől fogva még inkább hadi lábra került Katinkával, aki keményen állt a szavának: nem szólt többé Andorhoz. Eleinte ez nem is igen tűnt fel, mert az öreg Matilda néni beteg lett s Katinka egész nap ott volt mellette, ápolta, szórakoztatta, mialatt Andor és Etuska együtt sétálgattak vagy a kertben olvasgattak. (Lásd a képet a czimlapon.) A néni betegsége nem volt

veszedelmes, tehát nem okozott aggodalmat nem zavarta a fiatalokat szórakozásukban.

De ha Katinka erősen állt a szavának, Andor is megmaradt föltett szándékánál. Nem tartott ugyan haragot, nem vetett Katinkára még csak egy görbe tekintetet sem; de most már ő is megmutatta, hogy szintén tud büszke lenni. Rá sem hederített többé Katinkára, hanem járt-kelt a maga dolga után.

Igenis, a dolga után. Néha Etuskával lovagolt vagy sétált ki, de gyakran egyedül is és ilyenkor mindig ellátogatott hol egy-egy majorságba, hol a mezőn dolgozó munkásokhoz, hol az erdőbe a vadászhoz, mindenütt nyájasan de komolyan állván szóba az emberekkel. Rövid idő alatt általánossá lett a dicséret, hogy az »urfi« a »kis ur« milyen kedves, milyen barátságos, milyen jószívű. Itt is, ott is akadt, akinek valami baja, kívánsága volt, de nem mert vele a szigorú Erdey ur színe elé lépni. Andor nem ígért ugyan semmit, de följegyezte a dolgot és Erdey ur nagy örömmel teljesítette kedves gyámfia közbenjárására az illetők kérését és kívánságát.

Mert az öreg ur, rövid távollét után, vissza tért a garamvári kastélyba. Nagy meglepődéssel hallotta, hogy a fiatal gazdát mindenütt mennyire dicsérik; a kastély cselédségénél is népszerű lett az urfi, csak Bálint főlovász nem tudott vele megbarátkozni. Ezzel persze nem sokat törődött Erdey ur; de annál inkább törődött egyéb valamivel. Nagyon hamar észre vette a Katinka ellenséges indulatát Andor iránt.

— Ezt nem hagyhatom ennyiben. Ideje, hogy helyre csavarjam Katinkának a fejét, ha ugyan sikerül.

(Folytatása következik.)

LAKOMA LESZ!

— A »Kis Lap« színes mómelléklete. —

KETTEN voltak ott a csöndes padlás-kamarában, mind a ketten fenték a fogukat.

— Lakoma lesz! Ideje is, mert biz' nagyon megehültem.

Czinczi egér urfi volt az egyik, Karmos czicza a másik. Igazság szerint csak Czinczi urfi volt itthon a kamarában. Ő itt született, itt növekedett, tehát teljes just tartott rá, hogy itt lakomázhasson is. Karmos czicza csak vendégül látogatott el ide, ám jó lakomára ő is jogot tartott, mert neki azt megígérték.

Sokáig üresen állt az a kamara és nem sok jóban vásott Czinczi urnak a foga. Majdnem olyan szegény volt, mint templombeli inséges atyjafia. De azért csak megmaradt ősei tanyáján, mert hallotta ő hirét, hogy bőség is szokott néha oda beköszönni. S egy napon ime be is teljesedett a reménykedése. A gazd-asszony zsákokat, kosarakat hordott a kamarába... itt a bőség ideje!

Igen ám, de nincsen fény árnyék nélkül. A szemes gazd-asszony után oda sompolygott Karmos czicza is és a gazda-asszony csöppet sem bánta.

— Ide csuklak, czicza; és ha egér akarná megdézsmálni a portékát, csipd meg. Szereted te úgy is az egér-pecsenyét. Mind a tied, amit fogsz.

— Meghiszem azt! gondolá Karmos. Nem is azért fogom meg, hogy másnak adjam. Nincs jobb a friss egér-pecsenyénél.

Ott maradt Karmos czicza, meghuzta magát egyik sarokban és várt türelmesen, mozdulatlanul. Czinczi urfi pedig nem sejtette a veszedelmet s mikor csönd lett, fürgén bujt elő és szemlét tartott.

— Alma! szólt orrát fintorgatva. Nem szeretem. Ezekben a zsákokban talán jobbat találok. Ahá! Ebben liszt van, ebben meg kukoricza... No, most már lakoma lesz!

— Igen bizony, lakoma lesz, csak hogy én eszlek meg téged! szólt Karmos czicza és a lesből hirtelen elő ugrott.

Hirtelen, de még sem elég gyorsan. Az óvatos Czinczi urfi meghallotta a neszt, meglátta a veszedelmet s úgy elfutott, oly sebesen osont be a lyukba, hogy még csak a farkinczáját sem tudta Karmos megcsipni. Boszankodott is nagyon.

— Jösz elő tüstént, inczifinczi egere! Éhes vagyok, lakomázni akarok!

— Köszönöm a szíves hívogatást, jobb nekem idebenn, felelte Czinczi urfi.

Igy hát mégis csak nem lett semmi a lakomából, éhen maradtak mind a ketten.

Czinczi urfi pedig látván, milyen veszedelmes zsandár czirkál a kamarában, végkép elköltözött régi tanyájáról bátorságosabb vidékre, ahol nem köll félnie, hogy Karmos cziczával eshetik találkozása.

Rejtett név.

Édes. — Átok. — Kicsi. — Hazug. —
Csend. — Nem. — Kunyhó. — Éber. —
Serény.

Ha ezek helyett ellentétes értelmű szavakat raktok egymás mellé s ezek első betűit összeolvasátok: egy híres magyar vitéz nevét kapjátok.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„A hősök.“

Görög tündérmesék gyermekek számára. Irta **Kingsley Károly**. Angolból fordította **Pulszky Ágost**. Hat könyomatú képpel, díszes kötésben.

UTOLSÓ TALÁLKOZÁS.

Mielőtt végkép köszön el Tél apó:
 Iringáljunk! Van jég bőven és van hó!
 Föl a dombra, le a völgybe,
 Hol egymás mögött, hol körbe . . .
 Gyi, te sárga! Gyi, te bogár! Gyi, fakó!

Mulatságunk már nyilván az utolsó —
 Tán, holnapra kelve, olvad a sok hó —
 Utána olvad a jég is —
 Már most, fiúk, csak azért is:
 Gyi, te sárga! Gyi, te bogár! Gyi, fakó!

K É S Z Ű L Ő D É S.

Mi van ma, mi van ma?
 A kedves nagymama
 Nevenapja van ma!
 Gyorsan! Az óra int —
 Kis lányok, talpra mind!
 Édes kedves anyánk,
 Add ki az új ruhánk,
 Azt a szép ünneplőt
 S a fényes cipellőt!

Fris vizet a tálba,
 Mosdjunk meg tisztára.
 S tudunk tán még egy-két
 Köszöntő versikét.
 Hopp Gizi, hopp Jolán,
 Szaporán, szaporán!

A TÚZOK ÉS A BAGOLY.

— Mese. —

(Képpel a 133. lapon.)

Szürkületkor kirepült odujából a bagoly s amint prédát keresgél, találkozik egy nagy tűzokkal. Ez nyugtalanul járt ide-oda s a bagoly, ezt látva, kérdé:

— Mi baj, tűzok barátom?
 — Töröm valamiben a fejemet, felel a tűzok. El akarnék költözni erről a tájékról, mert itt mind-untalan puskások környékeznek.

— Nagyon igaz! Magam is forogtam már veszedelemben. Tudod mit? Vándorol-

junk együtt. Jó ám a szegény utasnak, ha társa van. Mindenkit érhet bal-eset.

Kapott rajta a tűzok, meg is egyeztek szépen.

— Mikor induljunk? kérde a tűzok.

— Most mindjárt.

— Hová gondolsz? Hiszen mindjárt éjszaka lesz.

— Annál jobb! Éjjel kellemesebb az utazás.

A tűzok éjjel aludni szeretett ugyan, de nem akarta mindjárt még indulás előtt rontani utitársának a kedvét; erős legény is volt, birta a fáradságot. Hát utra keltek.

Mentek, mendegéltek, de biz' a tűzoknak nem izlett az éjjeli vándorlás.

— Meg is ehültem, mondá. Legalább valami harapni valónk volna.

— Várj csak, mindjárt lesz, szolt a bagoly. Ismerős hangokat hallok amaz odvas fa felől. Ott atyámfiak laknak s szép szóért, jó pénzért majd adnak egy kis harapni valót.

Kapott is jó kövér egeret (Lásd a képet a 133. lapon.) s vitte uti-társához. De a tűzok undorodva fordult el.

— Micsoda? Eger! Nem élek én egerhussal.

— Pedig csak az a jó!

A bagoly jól lakott, a tűzok éhen maradt. Tovább mentek s hajnal felé egy kicsit pihentek. A bagoly mélyen elaludt, de utitársa föl zavarta. A bagoly boszusan szolt:

— Most már hajnalodik, nem mehetünk odább.

— No persze! Most mehetünk csak szaporán!

Minél világosabb lett, annál boszusabban csetlett-botlott a vaksi bagoly s a nagy fáradságban meg is éhezett.

— Nem baj, szolt a tűzok. Éppen kukoricához értünk, itt pompásan lakomázhatunk.

— Micsoda? Kukoricza? Nem élek én kukoriczával.

Biz' ők összepöröltek. Az egyik nappal akart utazni, a másik éjjel; az egyiknek hus köllött, a másiknak magféle.

Addig pöröltek, hogy végre is elváltak és lemondtak a közös utazásról.

— Gondolhattam volna, dörmögte a bagoly. Nem lehetnek soká társak, akik nem egyeznek kívánságaikban.

A TÜRELMES SZEGÉNY EMBER.

— Vig beszélyke. —

VOLT egyszer egy szegény halász ember, aki csöndben és békességben élt a feleségével a tenger-parton, kicsi kunyhójában. Csöndben és békességben bőségesen volt részök, de biz' egyéb jóban nem igen dúslakodtak. Ami halat a szegény halász fogott, azt megették: először is, mert egyéb harapni valójuk úgy sem akadt; aztán meg mit is tehettek volna vele? Olyan messzire esett a kunyhójuk minden várostól, falutól, hogy nem vihették vásárra a halat.

Az asszonynak, mi tagadás, nagy kedve lett volna a zsémbelésre, kivált mikor egyszer már két álló hétig nem volt egy harapásnyi kenyér sem a háznál. No de jó asszony volt, hát csak azt mondta:

— Apjukom, bizony jó szerencse, hogy a hal ki nem fogy a vizből. Mert akkor ugyan föl kopna az állunk.

— A' biz igaz. De hát a hal nem fogy ki és nagyon jó eledel.

— Jó, jó, de mégis elérne mellette néha egy kis foszlós czipó, sátoros ünnepen pedig valami pecsenyeféle is. Bizony már az ízét is elfelejtettem.

— Majd sora kerül annak is, csak türelem! Tudod, a türelem rózsát terem.

— Tudom, tudom, csak hogy megérjük-e? Mert mi haszna érik meg a kukoricza, ha odáig már fölfordul a malaczká?

Jó ember, türelmes ember volt a szegény halász, de a felesége panasza mégis szöveget ütött a fejébe. Aztán meg, igaz ami igaz, maga is jócskán ráunt már a halra, akár sütve, akár rántva került is az asztalra. Hát az bizonyos, hogy jó volna kieszelni valamit, amivel jobbra fordíthatná a sorsát.

Kiült a tenger partjára és törte a fejét. Sokáig törte, de nem igen tudott valami okos dolgot kifundálni s már haza indult, mikor a tenger felől nagy szél kerekedett, még a kalapját is lekapta.

— Goromba szél! Szeretném tudni, mire jó az, hogy olyan erősen fuj? Nincs itt még csak egy árva szélmalom sem, amely hasznát venné.

Hirtelen eszébe jutott valami. Diadalmasan tért haza.

— No, anyjuk, lesz nemsokára annyi finom liszted, hogy minden nap süthetsz friss cipót.

— Ugyan! És honnan kerül az a sok finom liszt?

— A malomból. Sokszor fuj itt a szél, hát építetek szélmalmot és aki öröltet benne, az mind vámot ad a lisztjéből.

— Jaj de csak okos ember is vagy te, apjuk! Soha sem hittem volna!

Dologhoz látott a szegény ember. Nem is telt bele nagy idő, már készen állt a szélmalom. Egész gyönyörűség volt nézni, mily vígan forognak a szárnyai a szélben. Igen, nagyon szépen forogtak, de mégis volt némi nemű kis hiba. Még pedig az, hogy mivel a legközelebbi falu is három napi járásnyira esett, hát biz' nem jött senki ide a messzi tenger-partra öröltetni.

— A malom csak megvolna, de a sütni valónk nem igen több, mint ezelőtt, sohajtá az asszony.

— Igaz, igaz, de csak türelem! felelé a szegény ember. Mindennek kerül sora, csak szépen ki köll várni. Hanem az is igaz, hogy addig is, amig kerül valami a garatra, próbálhatunk egyebet.

Megint kiült a tenger partjára és törte a fejét. Mivel olyan nagyon türelmes ember volt, hát csöppet sem nyugtalankodott, hogy nem jut mindjárt valami nagyon okos gondolat az eszébe. Nem terem az olyan könnyen, mint eső után a gomba. De végre mégis megterem.

Ugy termett pedig meg, hogy egy napon, amint a szegény ember megint a parton üldögélye törte a fejét, rettenetes zivatar kerekedett. Kavarta-korbácsolta a szélvész a torony magasságu hullámokat, cikáztak a villámok, bömbölt a mennydörgés, zuhogott a zápor... szörnyű volt az!

Persze a szegény ember is abba hagyta a feje törését és haza sietett.

— Könnyű nekem! gondolá emberséges indulattal. Megázom egy kicsit, de mindjárt otthon vagyok. Hanem azok a szegény hajósok, akiket a tengeren ér ez a szörnyű vihar! Hányan szenvednek hajótörést!

Megállt a szegény ember, mint ha nem is szakadt volna nyakába a zápor. Igen, mert kibukkant az esze valamelyik fiókjából a rég keresett jó gondolat.

— Anyjuk, rettentő vihar ez, sok hajónak lesz a veszedelme! mondá, amint kunyhójába lépett.

— Igaz! sohajtá a jó asszony.

— Én gondoltam valamit, folytatá a szegény ember.

— Bizonyosan valami okosat.

— Meghiszem azt! Mert mondd csak, anyjuk, ha itt a mi partunknál éri baj a hajót és a szerencsétlen hajó-törött emberek

ide menekülnek hozzánk, hová tesszük őket?

— Már azt nem tudom. Itt a kunyhókban magunk is alig férünk.

— Ugy-é? Tehát mindjárt holnap hozzá látok, és építek nagy menedék-házat hajótöröttek számára. Fa elég van az erdőben.

Minden hajótörött fizet napjára egy-egy tizeskét. Az csak nem sok, mi? De nagyobb hajókon két-három száz ember is van, hát mégis szép summácska fog össze gyűlni.

Az asszony összeapta a kezét.

— Apjuk, hol veszed azt a tömérdek ész! Papnak is elég volna. Így már bizony jó dolgunk lesz.

Dologhoz látott a szegény ember. Ácsolt, faragott és lassan-lassan össze is rótt egy akkora épületet, hogy akár egész regement is elférhetett benne. Igaz, hogy inkább pajta volt, mint ház; no de hajótörött em-

berek nem válogatósak, nem kívánják, hogy deszka-padlós szobát kapjanak.

Készen volt, rendben volt a menedék-ház. Am itt is mutatkozott egy kis hiba: nem akadt hajótörött ember. Egyszer-más-szor mutatkozott ugyan hajó a tengeren,

de épp akkor nem volt zivatar, hát a hajó szépen odább evezett; máskor meg tombolt ugyan vihar, de akkor meg hajó nem járt ezen a tájékon. Hát, sajna, a szép nagy ház nem igen fényesen jövedelmezett.

— Az utolsó fogunk is kihull, mire még egyszer friss cipőhöz jutunk, sóhajta az asszony.

— Csak türelem, biztatta a szegény ember. Mindennek megjön a sorja, csak ki köll várni. Aztán meg így legalább rá érek, hogy egyebet gondoljak ki, ami hamarosabban hoz valamit a konyhára.

Mivel bőven ráért, hát mindjárt hozzá is látott a fejtörés nehéz munkájához. Gondolkozott, gondolkodott, szinte bele izzadt és meg is szomjazott.

— Anyjuk, adj egy ital vizet, hadd frissitem föl az eszemet.

— Igen ám, ha volna.

— Micsoda? Hogy eszem nincs?

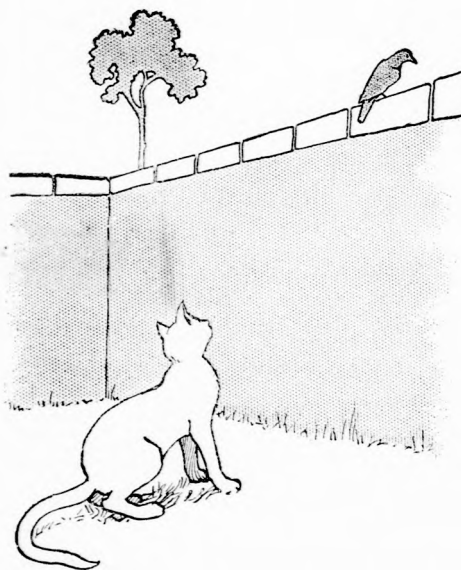
— Ments Isten! Az van annyi, hogy csuda! De viz nincs a kannában.

— No, az még nem nagy baj. Hozok mindjárt, azután majd tovább gondolkozom.

Fogta a vizes kannát és megindult a forráshoz. Messziről kellett az ivó-vizet hor-

CZICZA-KALAND.

I.

Lenn a czicza, fenn a madár,
Meglássátok, baj lesz mindjárt!

dani
a só
pár
hegy
egy
emb
kedv

—
hogy
kén
sok
utkö
soka
vagy
utas
vagy
és v
Tess
vize
neki

A
tott,
tant
gond

—

házi
M
pedig
kerre
ta, p
volt
mult
a fel

—

ihatj
—
lesz,
Aláb
szik,

daniok, mert a tenger közel volt ugyan, de a sós tengeri víz nem iható. A parttól alig pár száz lépésnyire sziklás, kopár nagy hegység emelkedett s messze benn fakadt egy kis forrás. Oda ballagott a szegény ember, a nagy melegben nem is nagyon jó kedvvel.

— Jó szerencse, hogy csak kettes-kén vagyunk, nem sok víz köll, gondolá utközben. Bezzeg ha sokan volnánk! . . . vagy ha egy csapat utas vetődne ide . . . vagy hajó kötne ki és vizet kérne . . . Tessék! Még csak vizet sem adhatnánk nekik.

Amint idáig jutott, már ki is pattant a fejéből a jó gondolat.

— Kutat árok a házikóm mellett!

Meg is tette, még pedig nagyszerű sikerrel. Kristály tiszta, pompás, hideg víz volt a kutjában. Bámulta és dicsérte is a felesége.

— Ez aztán a víz! A király is meghihatja.

— Meghiszem azt! Csupa tiszta ajándék lesz, ha egy-egy filléren adom a kupáját. Alább nem is adhatom. Akinek nem tessék, igyék sós tengeri vizet!

Az a remek víz valóban testvérek közt is megérte az árát. Nem is volt semmi más baj, csak az, hogy senki sem tévedt arra a tájékra, aki vett volna belőle. Hát az asszony megint csak elégedetlenkedett.

— Mi haszna, hogy olyan jó víz, olyan pompás víz? Csak magunk isszuk. Ugyan meg nem hizunk tőle!

— Csak türelem, anyjuk! Mindennek sora kerül, csak ki kell várni.

— De mikor olyan sokáig kerül a sora! Pedig mennyi a kincsünk! A szélmalom, a nagy menedék-ház, a kút!

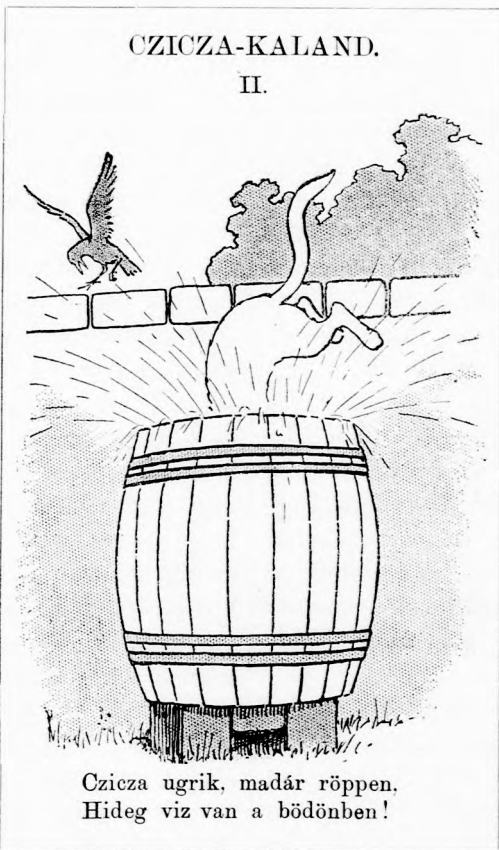
Mialatt ilyenképen a sokféle kincsel is csak rántott halon és vizen éldegéltek, messze tőlök a nagyvilágban sok mindenféle történt, aminek ők a hírére sem hallották. Talán jobb is, hogy nem hallották, mert nem nagy örömük telt volna benne.

Történt egyebek közt az is, hogy az

ország királya elment atyafi-látogatóba messzi idegen országokba. Násznagynak is meghívták egy királyi lakodalmára valahová a tengeren tulra Bergengócziába. Volt is ott olyan dinom-dánom, hogy a hetedik héten is még csak egy kis pihenőt tartot-

CZICZA-KALAND.

II.

Czicza ugrik, madár röppen,
Hideg víz van a bődönben!

tak, aztán újra kezdték. Jól mulatott a vendég-király, még nem is gondolt rá, hogy haza térjen. Azt hitte, rendben van otthon a szénája, hiszen a hűséges fő-főminiszterére bizta az ország dolgát.

Ámde az a fő-főminisztere dehogy is volt hű embere. Gonoszságon törte az a fejét.

— Majd bizony! A király mulat, én meg az ország gondjával vesződöm! Ha vesződöm, hát én leszek a király.

Nem is teketóriázott sokat, hanem ráült a királyi trónusra, fejére tette a koronát és kihirdette, hogy most már ő a király; aki pedig nem hódol neki, annak menten leütteti a fejét. No már pedig a saját édes fejét mindenki szereti, hát kénytelen kellett meghódolnak a bitorlónak, ámbátor sajnálták a régi királyukat, mert jó király volt, szerették. Minek is kószált el oly messzire?

Néhány hűséges hive meg is vitte a rossz hirt a távol mulató királynak. Bezzeg elmult ennek a mulatós kedve, de megcsappant a böcsülete is mindenütt, amint megtudták, hogy nincs már többé se népe, se országa. A sok dinom-dánomban a pénze is elfogyott, nem igen tudta, mihez fogjon.

— Csak vissza juthatnék az országomba, talán még fordíthatnék a dolog sorjáján.

Mivel pénze is kevés volt, de meg attól is tarthatott, hogy elárulhatják a gonosz bitorlónak, tehát kísérőivel együtt álrühában mint szegény utasok kértek helyet egy gabonás hajón. Szerencsésen át is hajóztak a nagy tengeren, már közel jártak a parthoz, mikor rettentő zivatar tört ki, hányta-vetette a hajót, végre egy magas hullám fölemelte és rácsapta egy sziklára. Ott aztán ugy oda rekedt, mint ha oda

szögezték volna. Még pedig hol? Éppen a mi szegény halász emberünk kunyhója közelében.

Látta a szegény ember, hogy a megrekedt hajóról nagyon integetnek. Beült a csónakjába és szerencsésen kiszállította mindnyájukat a partra. A király még nem akarta fölfedezni, hogy ő kicsoda; csak azt kérdezte, meghuzhatná-e itt magát a kísérőivel egy kis időre?

— Hogy ne? felelé a szegény ember. Nagyon jól be vagyok éppen effélére rendezkedve. Hanem persze meg köll ám fizetni, mert sokba került az építés, kutfúrás.

— Természetesen. Pontosán megfizetem, csak föl kell írni mindent.

Megalkudtak, hogy a szállásért fejkenként ennyi, a pompás vízért vödronként ennyi jár. Eleinte nem látszott az soknak, mert csak kevés ember volt a bujdosó király kíséretében. De alig néhány nap alatt már hirt terjedt, bár csak titkon sugva, hogy itt az igazi, törvényes király. Az ország minden részéből siettek hozzá a hivei, rövid idő múlva el sem férték a nagy pajtában, de biz' még baj is fenyegetett, mert a sok embernek nem igen volt mit ennie. A király így szólt:

— Az a hajó most is ott hever a sziklán és tele van búzával. Ezt megvenném a hajó gazdájától, de mi haszna? Buzát nem rághatunk.

— Hát az én remek szélmalom mire való? szólt a szegény ember.

Kihordták a buzát a hajóról, örölték vigan, volt enni való. De köllött is, mert már egész nagy sereg hű vitéz gyülekezett oda a király mellé. Most már megtudta a szegény ember is, kivel van dolga s

nagy
és vi

alku

elkés

sereg

megs

bevo

embe

kont

M

Nem

cserk

vény

masa

elbu

kerü

A

szeg

vidán

—

kont

Sz

tudja

hogy

—

Alku

nem

anél

És

a fe

kasté

aztán

amin

—

folyta

Torda

Ková

kával

Fehér

nagyon szégyelte, hogy pénzért adott szállást és vizet a királynak, de ez így szólt:

— A mellett maradtunk, ahogy megalkudtunk. Nagyon jó volt itt nekem. Jól elkészülhettem és most már elég nagy a seregem, holnap megindulok vele. Ha Isten megsegít, végzek a bitorlóval. És ha ismét bevonultam királyi palotámba, akkor, jó ember, majd elő hivatlak, megmutatod a kontót s köszönettel kifizetem.

Másnap megindult seregével a király. Nem is volt valami nehéz dolga. Mindenki cserben hagyta a gonosz bitorlót és a törvényes királyhoz csatlakozott, aki diadalmasan vonult be székvárosába, míg a bitorló elbujdosott, földönfutó lett, soha sem is került többé elő.

A király mindjárt másnap el őhivatta a szegény halász embert és a feleségét és vidáman kegyesen mondá:

— No, kedvelt hivem, hadd lássam a kontót!

Szabódott a szegény ember, hogy nem tudja ő azt a kontót megcsinálni, örül, hogy királyának szolgálhatott.

— Nem addig van az, kedvelt hivem! Alku, hát alku; aki adós, fizessen. De ha nem hoztál kontót, no, majd kifizetem anélkül is.

És ajándékozott a szegény embernek és a feleségének gyönyörű nagy uradalmat, kastéllyal, földekkel, rétekkel, erdőkkel. Itt aztán bőségben és boldogan éltek sokáig, amint meg is érdemelték.

LEVELEZÉST

folytatni óhajt: *Debitzky* Jolán (Kolozvár, Kül-Torda-utca 4. sz.) *Hajdú* Margitkával. — *Kovácsy* Bertuska (Tasnád-Szántó) *Kovácsy* Annuskával. — *Voith* Mariska (Székely-Udvarhely) *Fehér* Margitkával.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LX. köt. 7-dik számában közölt koczka-rejtvény megfejtése:

H	U	SZ	Á	R
U	T	A	S	
SZ	A	B		
Á	S			
R				

Helyesen fejtették meg: Végh Miklós, Szilágyi Ernő, Schuch Ilus, Metzger Károly, Faics Boldizsár, ifj. Hofhauser Ödön, Kilezer Gyula, Dominigg Ilonka és Erzsike, Feichtinger Edith, Garai Ilus, Politzer Leo, gróf Serényi László, Kovács Esztike, Klárka és Gyurka, Weiszberger Ani és Teri, Perci Lili és Imre, Berger Imre, Szmeccsányi testvérek, Bertényi Erzszi, Scholtz Aranka és Ilonka, Jekelfalussy Gizike, Kun Anni és Béla, Csauscher Mariska, báró Vay Sándor, Hirsch testvérek, Szohner Tivadar, Csillaghy Anna, Kürti László, Ybl Márta és Ida, Sándor Kató, Bayer Anti, Tallián Pista és Jeszenszky Andor, Sámuel Ferencz, Hirsch Emma és Laczi, Schack Anna és Ella, Ullein Tónika, Kövesi Jenő, Mley Dalma, ifj. Fischer Károly, Szentiványi Ella és Marianne, Günther Felicitas, Polyák László, Nágel Pál, Hollós László, Bába Rózsa, Istvánffy Miklós, ifj. Metzger Ede, Halmi Oszkár, Szakáll Paula, Jákó Margit, Purgly Alice, Nicolini Eugénia, Magyar Pál, Poór Erna, Jantsits Jolán, Tibor és Bandi, Kamplér Katicza, Kéthely Feri, Sommer Katinka, Kállay Miklós, Materny Rózsika és Margit, Péter Gabriella és Margit, Kalmár Endre, Ádámffy Jolán, Csorba Tivadar, Rhédey Zoltán, Kazy Péter, Pietsch Jolán, Csatáry Jani, Somogyi Jolán és Jenő, Velics Gabriella és Olga, Péterfy Vilma, Kulik Ilonka, Schmid Miczike, Kristóffy Feri, Bierbauer Virgil, Pécs Mariska, Hegyesy Viktor, Reisenleitner Mariska, Zsigmondy Edith, Komlós Magduska, Tóth Kálmán és Józsi, Gyóry Sarolta, Weigl Flóra, Ágfalvi Endre, Ponger József, Haksch Mariska és Emmike, Krajcsovic Ottó, Komáromy Margit, Zettl Oszkár, Pap Lilike, Veres László, Krausz Erzsike, Forster Jolán, Varga Zoltán, Trebitsch Károly, Nagy Edith, Kilbinger Zoltán, Gibitz Lujza és Mariska, Szentirmai Imre, Rakovszky Zsófia, Löw Lenke, Temesváry Laczika, Krisztinkovich Jenny, Térfi Marianne, Kovács Margitka, Probstner Arthur és Anatol, Geréb Andor, Furman Lilike, Csongrádi Ilona és Attila, Fehér Margitka, Szántó Olga és Ernő, Veres Boriska, Sinkovits Clarisse és Ilma, Ricska Laczika, Vass Juliska, Marcsek Izabella, Szüts Gizike, Alt-

stock Hugó, Lasztovicza Erzsike (A czimszalag melléklése nem szükséges. *F. b.*), ifj. Bauer Ottó, Kálmán Piroska, Kovács Béla, Leopold Kornél és Ernő, Grosz Jenő, Pfeifer Mariska és Léonie, Prohászka Edith, Kiss Margit, Messer György, Kovács Ferencz, Reinitz Ernő és Lajos, Kummerer Paula, Engel Ella és Camélia, Vég helyi Lajos, Andreánszky Pisti, Róth Herminke, Budanovits Margit, Máder Hedvig és Emma, Hertelendy Bandi, Veress Bözsike, Kuhinka Béla, Dubay Miklós, Schill László, Vörösmarthy Iduka, Gál Rózsa és Szidónia, Debitzky Jolán, Winkler Tibor, ifj. Vojnich Guido, Róth Erzsike, Bíró testvérek, Hardy Kálmán, Veress Gizella és Józsi, Gerber Erzsike és Klárka, Jeszenszky Lea és Gerő, Büchler Jenő és Helénke, Szigeti Ilonka (A te irásod? Szinte művészi. *F. b.*), Medveczky Gyurika és Sándorka, Spitz Miklós (Jó lesz jövőre gondosabban írni. *F. b.*), ifj. Kleiszl Gyula, Gál Pista és Jenő, Záborszky Dezső, Ranschburg Béla és Pál, Mikó Blanka, Vrána Antal, Kolos Janka, Fülöp és Mihály, Kálmán Juliska, Bischoff László, Bukoveczky Pistuka (Kicsiben mult, hogy neved nem szorult ki a megfejtők sorából. A »Kis Lap«-on többször van rajta a cím s te mégis az Andrássy-ut 45. száma alá küldöd. Hát mire való azután az utba-igazítás?), Foltiny Izorka és Merczike, Kardos Margit és Mária, Richter Ilonka, Kontúr Noémi, Huszty Editke és Ilonka, Büben Aladár, Henn Stefánia, Gutman Erzsike, Jörg Mariska és Józsi, Ruhig Nándor, Pető Andor, Fellegi Vilmos, Hájsi Rózi és Józsi, Nagy Pál, Lőrinczy Bandika, Kovács Bella és Géza, Felméri Margit, Zorkóczy Atala, Kovács Margitka, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Hauer Dóra és Ernő, Sárkány Agátka, Vajsz Vilma.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Kovács Ferencz*, Székely-Udvarhelyt kinek a jutalom-könyvet (*Andersen válogatott meséi*, fordította *Móka bácsi*, hat színnyomatu képpel, díszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LX. köt. 6-dik számában közölt rejtély megfejtését még beküldték: Réz Lola, Prohászka Edith, Konrád Elza, Pfeifer Mariska és Léonie, Matolesy Károly, Kovács Margitka, Probstner Arthur és Anatol, Kálmán Piroska, Lasztovicza Erzsike,

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Poszlávszky Kálmán. Hiszen csak a m. számban jelent meg a megfejtése annak a csigarejtélynek, melyet most beküldesz. — *Komlós Magda*. Az egyik megjelen. Amazokról nincs tudomásom. — *Reisenleitner Mariska*. Örvendek, hogy meggyógyultál. — *Keresztes Károly*. Ügyes, közlöm. —

„Zombor“ postabélyeggel olyan kábitó illatu levelet kaptam, hogy föl sem bontottam s elolvasatlan égettem el. A »Forgó bácsi 10 parancsolatjának« egyik pontja ezt meg is tiltja, tehát jogosan ítéltém tűzhalálra. Ha írója erről magára ismer, sorait megismételheti rendes papíron. — **Debitzky Jolán**. A rejtélyedet besoroztam. — **Madarász Menyus**. Farkast látni Budapesten is, de szerencsére csak az állatkertben. — **Konrád Elza**. Szívesen várlak. — **Messer György**. Irhatsz le. lapon is. Mindazok nevét, akik helyes megfejtést küldöttek be, külön-külön cédulára írom, ezeket összehajtom, a kötött házi sípkám mély öblébe dobom, ahonnan egy kicsi gyermek huzza ki a nyertes nevét. Irni irhatsz, ahányszor kedved tartja és időd engedi. A rejtélyedre más jelszót vagy nevet válassz. Ezt már egy év nagyon lejárták. — **Tichy Kálmán**. Soraidat érdeklődéssel olvastam. A rejtélyed hiányos, mert nem egy, de több ott az éj. Ha segítesz ezen a fogyatkozáson, közlöm. — **Reinitz testv.** A szerzője nem akar megnevezkedni, de azért jól ismeritek. A rejtélyed ügyes, de nagyon is nehéz. — **Tara Gábor**. Aki kérdezi, írása hogyan tetszik, dicséretet akar hallani, illetve olvasni. — **Bakos Dini**. Irásod megjárja. — **Poór Erna**. Eddig vagy 11 ezere. — **Prohászka Edith**. Hét évestől elég jó írás. — **Boronkay Miklós**. Igazat beszélt a te nagybátyád: kis fiu koromban csakugyan a Kossuth Lajos térdei között állottam egyszer N. Abonyban. A tiszteletére szindarabot adtunk elő többen az ő testvérguga házában, aki ott volt férjével s akinek három fiával pajtáskodtam. Ügyes játékkért mindnyájunkat megdicsért. Honnan tudja ezt a te bácsid? — **Schuch Ilus**. Nagyon kedves a te megemlékezésed, de a szerénység tiltja, hogy a magam lapjában a magam nevére szerkesztett rejtélyt közöljek. — **Barber Erna**. A »Forgó bácsi színház« cz. gyűjtemény két kötetében bőven válogathatnak a kis lányok, akiknek ugyan nincs kellő fogalmuk az írás művészetéről, sem a szerkesztés körülményes munkájáról, ha azt hiszik, hogy a kívánt szindarab egy pördületre, mátol holnapig megterem. — **Szeredai Margit**. Annál szívesebben vettem soraidat, mivel hogy te egy jó barátomnak vagy a kis lánya. — **Sándor Kató**. Az egyik megjelen. Kis lányhoz illik ám a gondos írás. — **Kolos Janka**. Gondos írásodat dicsérhetem. — **Márkus Jancsi**. Másokkal vegyesen fog megjelenni. — **Szmrecsányi testv.**, **Harangi Klárka**. Csakhogy már a kölcsönös jobbulásunkról adhatunk hírt egymásnak! — **Weigl Flóra**. Épp kapuzárta előtt érkezett hozzá. — **Halmi Oszkár**. Leveled bizonyára ott rekedt valamely levél-gyűjtő szekrényben. — **Gerber testv.** A szíves köszöntést viszonzom. — **Kilczér Gyula**. Lám, az influenza mire képes! Mulatságosan haragos versikét csiholt ki belőled, melynek olvasása igazán nagy mulatságra szolgált. El is tettem a *Kis Lap* levéltárába. — *Több levélről a jövő számban.*

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten